

Zaak C-949/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

31 december 2019

Verwijzende rechter:

Naczelny Sąd Administracyjny (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

4 november 2019

Verzoekende partij:

M. A.

Verwerende partij:

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej in N.

[OMISSIS]

BESLISSING

4 november 2019

De Naczelny Sąd Administracyjny (hoogste bestuursrechter, Polen; hierna: „NSA”) [OMISSIS]

[OMISSIS]

na op 4 november 2019 kennis te hebben genomen van

[OMISSIS]

het cassatieberoep van M. A.

tegen de beslissing van de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (bestuursrechter in eerste aanleg Warschau, Polen; hierna: „WSA”)

van 12 maart 2019 [OMISSIS] houdende afwijzing van het beroep

in de zaak van het beroep van M. A.

tegen het besluit van de Konsul Rzeczypospolitej Polskiej (consul van de Republiek Polen; hierna: „Poolse consul”) in N.

van [...] juli 2018 nr. [...].

houdende afwijzing van een visumaanvraag

beslist:

1. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag: „Moet artikel 21, lid 2 bis, van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen [OMISSIS], gelezen in samenhang met artikel 47, eerste alinea, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [OMISSIS], aldus worden uitgelegd dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte moet worden gewaarborgd jegens een onderdaan van een derde land aan wie een visum voor verblijf van langere duur is geweigerd en die het recht van vrij verkeer op het grondgebied van de overige lidstaten uit hoofde van artikel 21, lid 1, van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord niet kan uitoefenen?”

2. [OMISSIS] De behandeling van de zaak wordt geschorst totdat de in punt 1 gestelde prejudiciële vraag is beantwoord. **[Or. 1]**

MOTIVERING

1. Toepasselijke bepalingen

De toepasselijke bepalingen omvatten de Unierechtelijke en nationaalrechtelijke bepalingen inzake het recht om op te komen tegen een besluit houdende weigering van afgifte van een nationaal visum door een consul.

1.1. Bepalingen van Unierecht

Artikel 47, eerste alinea, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”):

„Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

Artikel 18 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de

geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (PB 2000, L 239, blz. 19); hierna: „Schengenuitvoeringsovereenkomst” of „SUO”):

„1. Visa voor een verblijf van langer dan drie maanden (,visa voor verblijf van langere duur’) zijn nationale visa welke door een van de lidstaten overeenkomstig diens nationaal recht of het uniaal recht worden afgegeven. Dergelijke visa worden afgegeven met gebruikmaking van het uniform visummodel, dat in verordening (EG) nr. 1683/95 van de Raad is vastgelegd, waarbij in de rubriek het type van het visum met de letter ‚D’ wordt gespecificeerd. Zij worden ingevuld overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van bijlage VII bij verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een communautaire visumcode (de Visumcode).

2. Visa voor een verblijf van langere duur hebben een geldigheidsduur van ten hoogste één jaar. Indien een lidstaat een vreemdeling toestaat meer dan één jaar in bedoelde lidstaat te verblijven, wordt het visum voor een verblijf van langere duur voor het verstrijken van de geldigheidsduur vervangen door een verblijfstitel.”

Artikel 21, lid 1, SUO: **[Or. 2]**

„Vreemdelingen die houder zijn van een geldige, door een van de lidstaten afgegeven verblijfstitel, mogen zich gedurende een periode van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden op grond van deze titel en van een geldig reisdocument vrij verplaatsen op het grondgebied van de overige lidstaten, mits zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c) en e), van verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) bedoelde toegangsvoorwaarden, en niet gesignaleerd staan op de nationale signaleringslijst van de betrokken lidstaat.”

Artikel 21, lid 2 bis, SUO:

„Het in lid 1 vastgestelde recht van vrij verkeer is ook van toepassing op vreemdelingen die houder zijn van een geldig visum voor verblijf van langere duur dat overeenkomstig artikel 18 door een van de lidstaten is afgegeven.”

1.2. Bepalingen van Pools recht

Artikel 75 van de ustawa o cudzoziemcach (vreemdelingenwet) van 12 december 2013 (Dz. U. 2018, volgnr. 2094, zoals gewijzigd; hierna: „vreemdelingenwet”):

„1. De afgifte van een nationaal visum wordt geweigerd bij besluit.

2. Een besluit houdende weigering van een nationaal visum wordt vastgesteld op een formulier.

Artikel 76 van de vreemdelingenwet:

„1. Met betrekking tot een besluit houdende weigering van afgifte van Schengenvisa of nationale visa door: 1) consuls - kan een verzoek om heroverweging van de zaak door die autoriteit worden ingediend; [...]"

Artikel 5 van de ustawa Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (wet inzake de bestuursrechtelijke procedure van 30 augustus 2002 (Dz. U. 2018, volgnr. 1302, zoals gewijzigd; hierna: „wet bestuursrechtelijke procedure”):

„De bestuursrechters zijn niet bevoegd voor procedures betreffende: [...]

4) de afgifte van visa door consuls, met uitzondering van de visa: **[Or. 3]**

a) als bedoeld in artikel 2, punten 2 tot en met 5, van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) (PB 2009, L 243, blz. 1, zoals gewijzigd),

b) afgegeven aan vreemdelingen die familielid zijn van een burger van een lidstaat van de Unie, van een lidstaat van de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA) – een overeenkomstsluitende partij van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat, als bedoeld in artikel 2, punt 4, van de ustawa o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (wet inzake de binnenkomst en het verblijf in en vertrek uit het grondgebied van de Republiek Polen door onderdanen van de lidstaten van de Europese Unie en hun familieleden) van 14 juli 2006 (Dz. U. 2017, volgnr. 900, en Dz. U. 2018, volgnr. 650; hierna: „inreiswet”).

[...]"

Artikel 58, lid 1, punt 1, van de wet bestuursrechtelijke procedure: „De rechter verwerpt het beroep wanneer de bestuursrechter niet bevoegd is [...]"

2. Feiten van de zaak

2.1. Procedure voor de consul

M. A. (hierna: „verzoeker”) heeft de Poolse consul op [...] juli 2018 verzocht om afgifte van een nationaal visum op grond dat hij voornemens was in Polen een tweejarige masterstudie aan te vatten. Bij besluit van [...] juli 2018 heeft de consul de afgifte van een nationaal visum geweigerd. Na behandeling van het door verzoeker ingediende verzoek om heroverweging van de zaak heeft de Poolse consul de afgifte van het visum op [...] juli 2018 opnieuw geweigerd op grond dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet gemotiveerd waren.

2.2. Procedure voor de bestuursrechters

2.2.1. Verzoeker heeft tegen voornoemd besluit van de Poolse consul beroep ingesteld bij de WSA. Ter rechtvaardiging van dit beroep heeft verzoeker zich met name beroepen op het arrest van 13 december 2017, El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960. Verzoeker betoogt dat het dictum van dit arrest eveneens [Or. 4] op de onderhavige zaak kan worden toegepast, omdat er zowel feitelijk als rechtens sprake is van overeenstemming tussen beide zaken.

In zijn verweerschrift heeft de Poolse consul verzocht om afwijzing van het beroep op grond dat de bestuursrechter niet bevoegd is.

2.2.2. De WSA heeft het beroep bij beslissing van 12 maart 2019 [OMISSIS] afgewezen.

Deze rechter heeft aangegeven dat de bestuursrechter niet bevoegd is in deze zaak. Onder verwijzing naar artikel 5, punt 4, van de wet bestuursrechtelijke procedure, in de versie die van kracht was op de datum van het bestreden besluit, heeft hij verklaard dat een besluit tot weigering van een nationaal visum niet wordt bestreden door de in die bepaling vermelde uitzonderingen en derhalve niet door een bestuursrechter kan worden getoetst. Wat betreft het in het beroepschrift genoemde arrest van 13 december 2017 in de zaak El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, heeft het Hof geoordeeld dat dit arrest betrekking heeft op Schengenvisa, terwijl verzoeker in de onderhavige zaak heeft verzocht om afgifte van een nationaal visum, dat wordt afgegeven overeenkomstig het nationale recht.

2.2.3. In het cassatieberoep tegen deze beslissing is gewag gemaakt van een schending van procedureregels die ernstige gevolgen kan hebben voor de uitkomst van de zaak. Daarbij is verwezen naar artikel 58, lid 1, punt 1, van de wet bestuursrechtelijke procedure en is aangevoerd dat ten onrechte is aangenomen dat het besluit van de Poolse consul houdende weigering van een nationaal visum niet aan rechterlijke toetsing is onderworpen. Derhalve is het beroep tegen dit besluit onterecht afgewezen. Tegelijkertijd heeft verzoeker erop gewezen dat de twijfels in dit verband door het Hof moeten worden beoordeeld.

2.2.4. In zijn verweer op het cassatieberoep heeft de Poolse consul verzocht om afwijzing daarvan op grond van de bewoordingen van artikel 5, punt 4, van de wet bestuursrechtelijke procedure. Als gevolg van de herziening daarvan met inaanmerkingneming van het arrest El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, voorziet dit wetboek namelijk in de mogelijkheid om beroep in te stellen bij de bestuursrechter tegen de weigering van een Schengenvisum maar niet tegen de weigering van een nationaal visum. De Poolse consul heeft benadrukt dat de bepalingen van de visumcode niet van toepassing zijn op nationale visa en dat de toekenningsprocedure voor nationale visa door het nationale recht wordt geregeld. Onder verwijzing naar de beslissing van de NSA van 22 januari 2014 [OMISSIS] heeft hij aangegeven dat deze twee rechtsordes niet met elkaar mogen worden verward. Het besluit tot weigering van een visum bedoeld in artikel 32, lid 3, van de visumcode moet derhalve worden opgevat als een weigeringsbesluit in de zin van uitsluitend de visumcode. Een dergelijke uitlegging is in overeenstemming

met de rechtspraak van het Hof. In het arrest in de zaak X en X, C-638/16 [**Or. 5**] PPU, EU:C:2017:173, punten 40 tot en met 47, heeft het Hof geoordeeld dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde aanvragen uitsluitend onder het nationale recht vallen, aangezien de Uniewetgever tot nog toe geen enkele handeling op de grondslag van artikel 79, lid 2, onder a), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”) heeft vastgesteld met betrekking tot de voorwaarden waaronder de lidstaten om humanitaire reden langlopende visa of verblijfstitels moeten afgeven aan onderdanen van derde landen. Om die reden wordt de in het hoofdgeding aan de orde zijnde situatie niet door het Unierecht beheerst.

3. Motivering van de prejudiciële vraag

3.1. Ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag

De NSA is een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het Poolse recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep in de zin van artikel 267, derde volzin, VWEU. De verwijzende rechter stelt de rechtsvraag vanwege twijfels over de juiste uitlegging van bepalingen van Unierecht. Het antwoord op de vraag is noodzakelijk voor de beslechting van het voor de nationale rechter hangende geschil.

3.2. Motivering van de prejudiciële vraag

3.2.1. Overeenkomstig artikel 3, lid 2, punt 4, van de ustawa Kodeks postępowania administracyjnego (wetboek bestuursprocesrecht) van 14 juni 1960 (Dz. U. 2018, volgnr. 2096, zoals gewijzigd; hierna: „wetboek bestuursprocesrecht”) zijn de bepalingen van dit wetboek niet van toepassing op de procedure in zaken die onder de bevoegdheid van de Poolse diplomatieke vertegenwoordigingen en consulaten vallen, tenzij anders is bepaald. De procedure voor de Poolse consul met betrekking tot de afgifte van een nationaal visum was aanhangig overeenkomstig de bepalingen van de ustawa Prawo konsularne (wet op het consulaire recht) van 25 juni 2015 (Dz. U. 2017, volgnr. 1545, zoals gewijzigd; hierna: „wet consulaire recht”). Artikel 88 van de wet consulaire recht bepaalt dat tegen een besluit van een consul bezwaar kan worden gemaakt bij een hogere autoriteit, en overeenkomstig artikel 94 van deze wet kan een partij de consul in in afzonderlijke regelgeving omschreven gevallen om heroverweging van een zaak verzoeken, mits zij daartoe binnen 14 dagen na betekening van het besluit een verzoek indient. Een dergelijke bijzondere bepaling is ook opgenomen in de vreemdelingenwet, waarvan artikel 76, lid 1, punt 1, bepaalt dat met betrekking tot een besluit tot weigering van een Schengenvisum of een door een consul afgegeven nationaal visum een verzoek om heroverweging door die autoriteit kan worden ingediend. Na heroverweging van de zaak geeft de consul een nieuw besluit, dat definitief is en waartegen dus niet [**Or. 6**] kan worden opgekomen bij een ander bestuursorgaan en dat in het geval van een nationaal visum niet kan worden aangevochten bij een rechterlijke instantie.

3.2.2. In de onderhavige zaak is rechterlijke toetsing uitgesloten uit hoofde van artikel 5, punt 4, van de wet bestuursrechtelijke procedure, waarin is bepaald dat bestuursrechters niet bevoegd zijn voor procedures betreffende de afgifte van visa door consuls. De wet voorziet in uitzonderingen hierop.

Uit artikel 5, punt 4b, van de wet bestuursrechtelijke procedure volgt dat vreemdelingen die familielid zijn van een burger van een lidstaat van de Unie, van een lidstaat van de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA) – een overeenkomstsluitende partij van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat, als bedoeld in artikel 2, punt 4, van de inreiswet, bij een bestuursrechter beroep kunnen instellen tegen het besluit van een consul houdende weigering van een visum.

Als gevolg van de inaanmerkingneming van het arrest van 13 december 2018 in de zaak El Hassani is op 4 maart 2019 artikel 5, punt 4a, van de wet bestuursrechtelijke procedure in werking getreden. Volgens deze bepaling kan er eveneens beroep bij een rechterlijke instantie worden ingesteld indien het besluit van de consul betrekking heeft op een visum in de zin van artikel 2, leden 2 tot en met 5, van de visumcode, dat wil zeggen op een Schengenvisum.

Deze herziening is evenwel niet van toepassing op het in het hoofdgeding aan de orde zijnde weigeringsbesluit. Een besluit van een Poolse consul tot weigering van een nationaal visum (voor verblijf van langere duur) aan een vreemdeling kan krachtens de nationale wettelijke bepalingen niet aan rechterlijke toetsing worden onderworpen.

3.2.3. Volgens de verwijzende rechter moet de kwestie van de toelaatbaarheid van de uitsluiting van de mogelijkheid om voor de rechter op te komen tegen een dergelijk weigeringsbesluit, uitsluiting die is neergelegd in de nationale bestuursrechtelijke procedure, worden beoordeeld in het licht van de richtsnoeren van het Unierecht.

De nationale rechter is evenwel niet zeker of overeenkomstig het Unierecht voor nationale visa (voor verblijf van langere duur) moet worden voorzien in hetzelfde niveau van bescherming als het niveau dat op basis van het voornoemde arrest El Hassani van toepassing is op Schengenvisa.

Deze twijfel vloeit met name voort uit het feit dat de Unierechtelijke bepalingen voor verschillende soorten visa verschillende regelingen bevatten inzake het recht van vreemdelingen om op te komen tegen weigeringsbesluiten. Zoals volgt uit de rechtspraak in de zaak El Hassani volgt de verplichting om in het nationale recht te voorzien in de mogelijkheid om voor de rechter op te komen tegen een definitief besluit tot [Or. 7] weigering van een visum uit het in artikel 47 van het Handvest neergelegde beginsel van effectieve rechterlijke bescherming. Het Hof heeft duidelijk aangegeven dat de bepalingen van het Handvest van toepassing zijn wanneer een lidstaat uit hoofde van artikel 32, lid 1, van de visumcode beslist om de afgifte van een visum te weigeren.

De procedure voor de afgifte van visa voor verblijf van langere duur is, anders dan de procedure voor Schengenvisa, niet geregeld in een Unierechtelijke handeling. Zoals het Hof duidelijk heeft aangegeven, betekent het feit dat de organen van de Unie geen enkele handeling op de grondslag van artikel 79, lid 2, onder a), [VWEU] hebben vastgesteld met betrekking tot de voorwaarden waaronder de lidstaten om humanitaire reden langlopende visa of verblijfstitels moeten afgeven aan onderdanen van [derde landen] dat het nationale recht van toepassing is (zie arrest in de zaak X en X, punt 44).

Volgens de verwijzende rechter geeft het standpunt van het Hof evenwel geen uitsluitsel over de vraag of hij met betrekking tot nationale visa gerechtigd is waarborging van de eerbiediging van de omvang van de rechterlijke bescherming in de zin van artikel 47 van het Handvest uit te sluiten.

3.3. Motivering van de twijfel van de verwijzende rechter

3.3.1. Bij de verwijzende rechter zijn twijfels gerezen over de uitlegging van artikel 21, lid 2 bis, SUO, gelezen in samenhang met artikel 47, eerste alinea, van het Handvest met betrekking tot de vraag of daarin is voorzien in het recht op een doeltreffende voorziening in rechte in geval van weigering van een nationaal visum door een consul. Krachtens artikel 45, lid 2, van het Handvest kan de vrijheid van verkeer en van verblijf worden toegekend aan onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven. Dit recht is uit hoofde van artikel 21, lid 2 bis, SUO verleend aan personen die in het bezit zijn van een geldig visum voor verblijf van langere duur. De Schengenuitvoeringsovereenkomst maakt deel uit van het Schengenacquis en is een bron van de rechten van de justitiabelen. Voorwaarde voor de uitoefening van de vrijheid van verkeer is het verkrijgen van een visum voor verblijf van langere duur. Een besluit tot weigering van een visum voor verblijf van langere duur heeft tot gevolg dat het uit het Unierecht voortvloeiende recht van vrijheid van verkeer in de landen van de Schengenzone niet kan worden uitgeoefend. Artikel 47, eerste alinea, van het Handvest bepaalt niettemin dat eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte. **[Or. 8]**

3.3.2. In het kader van het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming zijn de lidstaten gehouden de bescherming van de uit het Unierecht voortvloeiende rechten van de justitiabelen, met inbegrip van het recht op effectieve toegang tot de rechter, te waarborgen, maar zij handelen op grond van het beginsel van procedurele (institutionele) autonomie van de lidstaten. Onder de procedurele autonomie van de lidstaten wordt verstaan de bevoegdheid van een lidstaat om de bevoegdheid van zijn rechterlijke instanties alsook de (gerechtelijke) procedures voor de behandeling van op het Unierecht gebaseerde vorderingen te regelen, met inachtneming van de beginselen van gelijkheid en doeltreffendheid (zie arresten van 16 december, 33/76, Rewe, EU:C:1976:188, en 45/76, Comet, EU:C:1976:191). De omvang van de beoordelingsmarge waarover de lidstaten in

een specifiek geval beschikken bij de vaststelling van de regels en de procedures voor de bescherming van aan het Unierecht ontleende rechten wordt bovendien beïnvloed door de verplichting tot inachtneming van artikel 47, eerste alinea, van het Handvest. Bij de vastlegging van het beschermingsniveau moet rekening worden gehouden met de overweging van het Hof van Justitie volgens welke het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming een algemeen beginsel van Unierecht vormt, dat voortvloeit uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten en is neergelegd in de artikelen 6 (recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak) en 13 (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (zie arrest Hof van 13 maart 2007, Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, punt 37). Zoals volgt uit het arrest El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, is de verplichting tot inachtneming van het in artikel 47 van het Handvest neergelegde beginsel van effectieve rechterlijke bescherming ook van toepassing op de procedureregels betreffende de mogelijkheid om voor een nationale rechterlijke instantie op te komen tegen een besluit tot weigering van een Schengenvisum.

De verplichting tot inachtneming van artikel 47 van het Handvest kan in de onderhavige zaak worden gerechtvaardigd door de bepaling van artikel 21, lid 2 bis, SUO, waarin het recht op vrijheid van verkeer wordt toegekend aan vreemdelingen die in het bezit zijn van een (nationaal) visum voor verblijf van langere duur. Een nationaal visum is één van de mogelijke maatregelen om het recht op vrijheid van verkeer van vreemdelingen mogelijk te maken en vertoont als zodanig geen significante verschillen met de uitoefening van dit recht op basis van een aan een derdelander verleend Schengenvisum. De bestaande verschillen tussen de bijzondere aspecten van de regels, de voorwaarden en de procedures voor de toekenning van nationale visa en Schengenvisa doen er volgens de verwijzende rechter niet aan af dat beide soorten visa verband houden met de uitoefening van hetzelfde recht dat door vreemdelingen aan het Unierecht wordt ontleend. De onmogelijkheid [Or. 9] om voor de rechter op te komen tegen een definitief besluit tot weigering van een nationaal visum is derhalve mogelijk in strijd met het Unierecht, en met name met het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als bedoeld in artikel 47, eerste alinea, van het Handvest. Een dergelijke situatie houdt in dat het niveau van rechtsbescherming afhankelijk is van het soort visum dat door de vreemdeling wordt aangevraagd, hoewel elk soort visum recht geeft op vrijheid van verkeer op het grondgebied van de lidstaten. De verwijzende rechter vraagt zich derhalve af of dit niet zal leiden tot discriminatie van onderdanen van derde landen die een nationaal visum aanvragen.

Gelet op de hierboven genoemde noodzaak tot waarborging van een adequate rechterlijke bescherming van uit het Unierecht voortvloeiende rechten kan naar het oordeel van de verwijzende rechter worden aangevoerd dat in het geval van een besluit tot weigering van een nationaal visum een vergelijkbaar niveau van bescherming moet worden gewaarborgd.

De nationale rechter is evenwel niet zeker of dit standpunt juist is, gelet op de wezenlijke verschillen in de vastgestelde procedureregels voor de afgifte van Schengenvisa en nationale visa.

4. Standpunt van de verwijzende rechter

Volgens de nationale rechter wijst de formulering van artikel 21, lid 2 bis, SUO, gelezen in samenhang met artikel 47, eerste alinea, van het Handvest, erop dat het recht van vreemdelingen die een nationaal visum hebben aangevraagd om voor een bevoegde rechter op te komen tegen een weigeringsbesluit moet worden gewaarborgd.

Bij gebreke van uitsluitsel hierover in de rechtspraak van het Hof dient het standpunt van de verwijzende rechter evenwel te worden getoetst door middel van een antwoord op de in de onderhavige beslissing gestelde prejudiciële vraag.

5. Samenvatting

De uiteengezette twijfels met betrekking tot de uitlegging van artikel 21, lid 2 bis, SUO, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, rechtvaardigen de indiening van een verzoek om een prejudiciële beslissing bij het Hof krachtens artikel 267, derde volzin, VWEU. De uitspraak over de juiste uitlegging van de hierboven genoemde bepalingen zal beslissend zijn voor de mogelijkheid om het cassatieberoep uit hoofde van de aangevoerde schending van artikel 58, lid 1, punt 1, van de wet bestuursrechtelijke procedure te beoordelen. Derhalve **[Or. 10]** is met het oog op de beslechting van de voor de nationale rechter aanhangige zaak een prejudiciële beslissing vereist.

6. Schorsing van de gerechtelijke procedure

[OMISSIS]